# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

27 päivänä syyskuuta 2005 *

Yhdistetyissä asioissa T-134/03 ja T-135/03,

**Common Market Fertilizers SA**, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan barrister A. Sutton ja asianajaja N. Flandin,

kantajana,

vastaan

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehenään X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan kumoamaan 20.12.2002 tehdyt komission päätökset K(2002) 5217 lopullinen ja K(2002) 5218 lopullinen, joissa todetaan, ettei tuontitullien peruuttaminen yksittäistapauksessa ole perusteltua,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka ja V. Trstenjak,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 25.1.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

**tuomion**

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bulgariasta ja Puolasta peräisin olevan tästä tullista vapauttamattomien yhtiöiden viemän virtsa-aineen (urean) ja ammoniumnitraatin liuosseoksen tuonnissa ja väliaikaisen tullin vakuutena olleiden määrien lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston

asetuksen (EY) N:o 3319/94 (EYVL L 350, s. 20) 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään seuraavasta paljoustullista:

"Sellaisessa vapaaseen liikkeeseen luovutetussa tuonnissa, jota edellä mainittu Puolaan sijoittautunut viejä tai tuottaja ei laskuta suoraan riippumattomalta tuojalta, otetaan käyttöön paljoustulli seuraavasti:

[sellaisen] tuotteen osalta — – jolla on Zaklady Azotowe Pulawyn antama todistus — – paljoustulli [jonka suuruus on 19 ecua tonnilta] (Taric-lisäkoodi: 8795)."

2 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL L 311, s. 17; jäljempänä tullikoodeksi), 239 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

— määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

— johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat

yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle — —"

3 Tullikoodeksin 4 artiklan 24 kohdasta käy ilmi, että mainittua koodeksia sovellettaessa komiteamenettelyllä tarkoitetaan muun muassa 247 ja 247 a artiklan mukaista menettelyä.

4 Tullikoodeksin 247 artiklassa säädetään, että "tämän koodeksin täytäntöönpanon edellyttämistä toimenpiteistä — — päätetään 247 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä — — noudattaen".

5 Tullikoodeksin 247 a artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Komissiota avustaa tullikoodeksikomitea, jäljempänä 'komitea'.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä — —

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä."

6 Tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklassa määrätään seuraavaa:

"1. Puheenjohtaja toimittaa kokouskutsun, kokouksen esityslistan, sellaisia toimenpiteitä koskevat ehdotukset, joista pyydetään komitealta lausuntoa, ja kaikki muut valmisteluasiakirjat komitean jäsenille 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti yleensä viimeistään 14 vuorokautta ennen kokouspäivää.

2. Kiireellisissä tapauksissa ja päätösten koskiessa välittömästi sovellettavia toimenpiteitä puheenjohtaja voi komitean jäsenen pyynnöstä tai omasta aloitteestaan lyhentää edellisessä kohdassa tarkoitettua toimittamiselle asetettua määräaikaa viiteen vuorokauteen ennen kokouspäivää.

3. Puheenjohtaja voi äärimmäisen kiireellisissä tapauksissa poiketa 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista määräajoista. Ehdotukselle sisällyttää jokin asiakysymys käynnissä olevan kokouksen esityslistalle on saatava komitean jäsenten yksinkertaisen enemmistön hyväksyntä."

7 Menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY (EYVL L 184, s. 23; jäljempänä komitologiapäätös) 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Sääntelymenettely

1. Komissiota avustaa sääntelykomitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

2. Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen toteutettavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 205 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrätyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrätyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

3. Komissio päättää suunnitelluista toimenpiteistä, jos ne ovat komitean lausunnon mukaiset, tämän kuitenkaan rajoittamatta 8 artiklan soveltamista.

4. Jos toimenpiteet eivät ole komitean lausunnon mukaisia tai jos lausuntoa ei ole annettu, komissio tekee viipymättä neuvostolle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä ja antaa siitä tiedon Euroopan parlamentille.

— —"

8 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.7.1998 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1677/98 (EYVL L 212, s. 18; jäljempänä soveltamisasetus), 905 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos koodeksin 239 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehtyä palautus- tai peruutushakemusta käsittelevä päätöksen tekevä tulliviranomainen ei voi 899 artiklan perusteella tehdä päätöstä ja jos hakemukseen on liitetty todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista, jäsenvaltion, johon mainittu viranomainen kuuluu, on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 906–909 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Kyseinen päätöksen tekevä tulliviranomainen voi kuitenkin itse päättää tullien palautuksesta tai peruutuksesta, kun se pitää koodeksin 239 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä täyttyneinä eikä sillä ole asiasta epäilystä, ja jos kyseinen määrä, joka koskee yhtä toimijaa yhden tai useamman tuonti- tai vientitapahtuman osalta mutta saman erityistilanteen johdosta, on pienempi kuin 50 000 ecua.

'Asianomaisella henkilöllä' tarkoitetaan samaa kuin 899 artiklassa.

Kaikissa muissa tapauksissa päätöksen tekevän tulliviranomaisen on hylättävä hakemus.

2. Komissiolle lähetettävien asiakirjojen on sisällettävä kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen täydelliseksi tutkimiseksi tarvittavat tiedot. Niiden on sisällettävä muun muassa palautuksen tai peruutuksen hakijan allekirjoittama selvitys, jossa vahvistetaan, että tämä on voinut tutustua asiakirjoihin, ja josta ilmenee, joko että tällä ei ole mitään lisättävää tai kaikki tämän tärkeiksi katsomat seikat, jotka on lisättävä asiakirjoihin.

Komissio ilmoittaa kyseiselle jäsenvaltiolle välittömästi asiakirjojen vastaanottamisesta.

Komissio voi pyytää lisätietoja, jos jäsenvaltion toimittamat tiedot osoittautuvat riittämättömiksi siihen, että komissio voisi ratkaista käsiteltävänään olevan asian tietoisena kaikista siihen vaikuttavista seikoista."

9 Soveltamisasetuksen 906 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Komissio toimittaa jäsenvaltioille jäljennöksen 905 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista 15 päivän kuluessa päivästä, jona ne on vastaanotettu.

Näiden asiakirjojen tutkiminen on viipymättä merkittävä koodeksin 247 artiklassa säädetyn komitean kokouksen esityslistalle."

10 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevien tapahtumien jälkeen soveltamisasetuksen 906 artiklan toista kohtaa on muutettu soveltamisasetuksen muuttamisesta 25.7.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1335/2003 (EUVL L 187, s. 16) seuraavasti:

"Näiden asiakirjojen tarkastelu merkitään mahdollisimman pian 907 artiklassa tarkoitetun asiantuntijaryhmän kokouksen esityslistalle."

11 Soveltamisasetuksen 906 a artiklassa säädetään seuraavaa:

"Kun komissio aikoo tehdä palautuksen tai peruutuksen hakijan kannalta kielteisen päätöksen, se antaa tälle milloin tahansa 906 ja 907 artiklassa säädetyn menettelyn aikana kirjallisesti tiedoksi väitteensä ja kaikki asiakirjat, joihin se kyseiset väitteensä perustaa. Palautuksen tai peruutuksen hakijan on esitettävä kantansa kirjallisesti yhden kuukauden määräajassa siitä kun väitteet lähetettiin. Jos palautuksen tai peruutuksen hakija ei esitä kantaansa kyseisessä määräajassa, hänen katsotaan luopuneen oikeudestaan ilmaista kantansa."

12 Soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tapausta komiteassa tutkimaan kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko se, että tutkittu erityistilanne oikeuttaa palautuksen tai peruutuksen myöntämiseen tai ettei se oikeuta siihen."

13 Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15 päivänä huhtikuuta 1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 1 (EYVL 1958, 17, s. 385) 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Yhteisön toimielimen jäsenvaltiolle tai jäsenvaltion lainkäyttövaltaan kuuluvalle henkilölle osoittamat asiakirjat laaditaan kyseisen jäsenvaltion kielellä."

## Tosiseikat

14 Kantaja, jonka kotipaikka on Belgiassa, on kemiallisten tuotteiden ja erityisesti typpiliuosten (urea ja ammoniumnitraatti) tukkukauppias. Kantajan konserniin kuuluvat muun muassa sen 100-prosenttisesti omistama Rellmann GmbH -niminen tytäryhtiö, joka sijaitsee Hampurissa (Saksa), ja Rellmannin 100-prosenttisesti omistama Agro Baltic GmbH -niminen tytäryhtiö, joka sijaitsee Rostockissa (Saksa). Vuonna 1989 kantaja hankki Champagne Fertilisants -nimisen yhtiön, joka on sen veroedustaja kaikissa Ranskassa tapahtuvissa liiketoimissa.

15 Viejä, Zaklady Azotowe Pulawy -niminen puolalainen yritys (jäljempänä ZAP) myy tuotteet Agro Balticille. Kantajan konsernin sisällä kauppaketju on seuraava: Agro Baltic jälleenmyy tuotteet Rellmannille, joka puolestaan jälleenmyy ne kantajalle. Myynneistä laaditaan niitä vastaavat laskut.

16 Asiassa T-134/03 Agro Baltic osti ZAP:ltä vuoden 1997 maaliskuun ja syyskuun välillä kolme lastia urean ja ammoniumnitraatin liuosseosta. Nämä lastit ovat seuranneet edellä 15 kohdassa kuvattua kauppaketjua.

17 Cogema, joka on hyväksytty tulliasioitsija, valtuutettiin laskemaan tuotteet vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä ja luovuttamaan ne kulutukseen kantajan nimissä.

18 Tavarat on siten ensi vaiheessa laskettu vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä, ja tästä oli annettu EU0-ilmoitus, johon oli liitetty ZAP:n laskut Agro Balticille ja EUR.1-tavaratodistukset, jotka osoittivat tavaroiden puolalaisen alkuperän. Tavarat on asetettu samanaikaisesti tullivarastointimenettelyyn, josta ne ovat poistuneet joitakin minuutteja myöhemmin, jotta ne luovutetaan kulutukseen Champagne Fertilisantsin nimissä.

19 Asiassa T-135/03 Agro Baltic osti ZAP:ltä vuoden 1995 tammikuussa yhden lastin, jonka osalta on noudatettu edellä 15 kohdassa kuvattua kauppaketjua.

20 Agro Baltic valtuutti SCAC Rouen -nimisen yhtiön (jäljempänä SCAC), joka on hyväksytty tulliasioitsija, laskemaan tuotteet vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä ja luovuttamaan ne kulutukseen kantajan nimissä. Näin ollen samasta tavarasta jätettiin samaan tullitoimipaikkaan kaksi tuontiin liittyvää tulli-ilmoitusta, joissa oli maininta kahdesta eri vastaanottajasta, jotta tullien maksaminen voitiin erottaa arvonlisäveron maksamisesta.

21 SCAC käytti yksinkertaistettua tullausmenettelyä vapaaseen liikkeeseen laskemiseen ja kulutukseen luovuttamiseen pelkästään kantajan nimissä. Tätä tarkoitusta varten SCAC esitti kantajan nimissä IM4-ilmoituksen, johon oli liitetty Rellmannin lasku kantajalle ja EUR.1-todistus, joka osoitti tavaroiden puolalaisen alkuperän.

22 Toimivaltaiset Ranskan viranomaiset hyväksyivät aluksi nyt käsiteltävinä oleviin kahteen asiaan liittyvät ilmoitukset, myönsivät vapautuksen tuontitulleista EUR.1-ilmoitusten perusteella eivätkä vaatineet polkumyyntitullien maksamista.

23 Jälkitarkastuksen jälkeen toimivaltaiset Ranskan viranomaiset kuitenkin katsoivat, että paljoustullia, jonka suuruus on 19 ecua tonnilta ja joka on otettu käyttöön asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa, olisi pitänyt soveltaa kaikkiin lasteihin, jotka liittyvät nyt käsiteltävinä oleviin kahteen asiaan. Niiden mukaan tavaroiden todellinen tuoja oli nimittäin kantaja, joka ei ollut ZAP:n suoran laskun vastaanottaja, vaikka kyseessä olevat tuotteet olivat todistettavasti peräisin ZAP:ltä. Asiaan T-134/03 johtaneessa tapauksessa Ranskan toimivaltaiset viranomaiset ovat tarkemmin sanoen muun muassa katsoneet, että tavaroiden välivarastointi oli oikeudellisesti fiktiivinen sen erittäin lyhyen keston johdosta ja että kantaja oli kolmessa kyseessä olevassa toimessa saanut tavarat jo ennen vapaaseen liikkeeseen laskemista koskevien ilmoitusten jättämistä Agro Balticin nimissä.

Asiaan T-135/03 johtaneessa tapauksessa Ranskan toimivaltaiset viranomaiset ovat tarkemmin sanoen katsoneet, että ainoastaan yksi vapaaseen liikkeeseen laskemista ja kulutukseen luovuttamista koskeva ilmoitus oli tehty kantajan nimissä.

24 Näissä olosuhteissa Poitiersin tiedustelu-, ohjaus- ja valvontakeskuksen virkamiehet laativat asiaan T-134/03 johtaneessa tapauksessa 4.12.1998 pöytäkirjan, jonka mukaan yhteensä 3 911 497 Ranskan frangin (FRF) (564 855 euron) summa tulleja ja veroja oli jätetty maksamatta. Asiaan T-135/03 johtaneessa tapauksessa Rouenin alueelliset tulliviranomaiset laativat 13.11.1997 pöytäkirjan, josta käy ilmi, että yhteensä 840 271 FRF:n (128 098 euron) summa olisi pitänyt periä tulleina ja veroina.

25 Kantaja teki vuoden 1999 marraskuussa ja joulukuussa tullien peruuttamishakemukset Ranskan tulliviranomaisille tullikoodeksin 239 artiklan nojalla. Nämä viranomaiset lähettivät mainitut hakemukset 14.2.2002 komissiolle, joka on kirjannut ne viitenumeroilla REM 02/02 (asia T-134/03) ja REM 03/02 (asia T-135/03).

26 Komissio on 9. ja 10.9.2002 päivätyillä kirjeillä, joihin on vastattu 11.10.2002, ilmoittanut kantajalle, että se aikoi tehdä kielteisen päätöksen asioissa REM 02/02 ja REM 03/02.

27 REM/REC-asiantuntijaryhmä kokoontui 12.11.2002 tullikomitean palautuksia käsittelevän jaoston yhteydessä. Tämän kokouksen 29.11.2002 laaditun pöytäkirjan yhteenvedon mukaan asiantuntijaryhmän suorittama lopullinen äänestys on johtanut asioiden REM 02/02 ja REM 03/02 osalta seuraavaan tulokseen: "kuusi valtuuskuntaa äänestää komission ehdotuksen puolesta, neljä pidättyy äänestämästä ja viisi valtuuskuntaa äänestää komission ehdotusta vastaan".

28 Komissio, joka katsoi, että kantaja oli tehnyt ilmeisen laiminlyönnin eikä kyse ollut erityistilanteesta ja että tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisedellytykset eivät näin ollen olleet täyttyneet, teki 20.12.2002 päätökset K(2002) 5217 lopullinen (asia REM 02/02) ja K(2002) 5218 lopullinen (asia REM 03/02), joissa todetaan, ettei tuontitullien peruuttaminen ollut perusteltua (jäljempänä riidanalaiset päätökset). Se ilmoitti näistä päätöksistä Ranskan tulliviranomaisille, jotka puolestaan lähettivät ne kantajalle 10.2.2003.

## Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

29 Kantaja nosti nyt esillä olevat kanteet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.4.2003 jättämillään kannekirjelmillä.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti aloittaa suullisen käsittelyn esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi prosessinjohtotoimenpiteenä asianosaisia vastaamaan tiettyihin kysymyksiin istunnossa. Asianosaisia kuultuaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhdisti asiat T-134/03 ja T-135/03 suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

31 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 25.1.2005 pidetyssä istunnossa.

32 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaiset päätökset

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

## Oikeudellinen arviointi

34 Kantaja esittää kanteidensa tueksi kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee olennaisten menettelymääräysten rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista, toinen ilmeistä arviointivirhettä tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisessa ja kolmas perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

*Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee olennaisten menettelymääräysten rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista*

35 Tämä kanneperuste on jaettu viiteen osaan, joista ensimmäinen koskee EY 7 artiklan ja komitologiapäätöksen 5 artiklan rikkomista, toinen soveltamisasetuksen 906 artiklan 1 kohdan rikkomista, kolmas tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdan rikkomista, neljäs asetuksen N:o 1 3 artiklan rikkomista ja viimeinen puolustautumisoikeuksien loukkaamista.

Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee EY 7 artiklan ja komitologiapäätöksen 5 artiklan rikkomista

— Asianosaisten lausumat

36 Kantaja korostaa pääasiallisesti, että tullikoodeksin ja erityisesti sen 239 artiklan täytäntöönpanon edellyttämistä toimenpiteistä päätetään mainitun koodeksin 247 artiklan nojalla 247 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä noudattaen. Se muistuttaa, että mainitussa 247 a artiklassa säädetään, että komissiota avustaa tullikoodeksikomitea, ja siinä viitataan nimenomaisesti komitologiapäätökseen 5 artiklaan, joka koskee sääntelykomiteaa.

37 Kantaja väittää, että 12.11.2002 kokoontunut "komitea" (ks. edellä 27 kohta) oli välttämättä sääntelykomitea, jota tarkoitetaan komitologiapäätökseen 5 artiklassa.

38 Se jatkaa toteamalla, että EY 205 artiklassa määrätyn painotuksen soveltaminen "komitean" äänestyksen tulokseen ei mahdollista komission ehdotukselle edellytetyn 62 äänen määräenemmistön saavuttamista.

39 Kantaja arvioi näin ollen, että komitea ei ole komitologiapäätöksen 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla antanut lausuntoa ja että komission olisi siis pitänyt viipymättä tehdä ehdotuksensa neuvostolle ja antaa siitä tieto Euroopan parlamentille, minkä se on jättänyt tekemättä. Kun komissio on tästä huolimatta tehnyt kummankin riidanalaisen päätöksen, se on toiminut toimivaltansa rajat ylittäen ja EY 7 artiklan ja komitologiapäätöksen 5 artiklan vastaisesti. Näin ollen riidanalaisia päätöksiä rasittaa olennainen virhe.

40 Komissiolle, joka väittää (ks. jäljempänä 45 kohta), että kyseessä oleva "komitea" on tosiasiassa asiantuntijaryhmä, jonka se on itse kerännyt ympärilleen antaessaan soveltamisasetuksen 907 artiklan, kantaja vastaa, ettei komissio ole mainitun 907 artiklan antaessaan toteuttanut tullikoodeksin täytäntöönpanotoimenpidettä, vaan se on vastoin EY 7 artiklaa perusteettomasti myöntänyt itselleen toimivallan.

41 Se lisää, että komission perustelut on hylättävä, koska ne ovat omiaan tekemään soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisestä kohdasta lainvastaisen oikeudellisen perustan puuttumisen johdosta. Siltä varalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyisi kyseiset perustelut, se vetoaa vastauskirjelmässään EY 241 artiklan nojalla soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan lainvastaisuuteen. Kantaja viittaa lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-147/00, Laboratoires Servier vastaan komissio, 28.1.2003 antamaan tuomioon (Kok. 2003, s. II-85, 45 kohta), jossa todetaan, että "vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan riidanalaisen toimen suorittaneen toimielimen toimivallan puuttuminen on viran puolesta huomioon otettava kumoamisperuste, joka yhteisöjen lainkäyttöelimen on tutkittava".

42 Lisäksi kantaja väittää, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta, jossa säädetään asiantuntijaryhmän kokoontumisesta "komitean" eikä "jonkun komitean" yhteydessä, puoltaa tulkintaa, jonka mukaan kyseessä oleva komitea on se ainoa, johon viitataan soveltamisasetuksessa, toisin sanoen se, jota tarkoitetaan soveltamisasetuksen 906 artiklan toisessa kohdassa, eli tullikoodeksin 247 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea. Kantaja väittää lisäksi, että mikäli komission tulkinta olisi oikea, menettelyä, josta säädetään soveltamisasetuksen 906 artiklan toisessa kohdassa, jonka mukaan tullikoodeksin 247 artiklassa tarkoitettu komitea kokoontuu ennen komission tullien palauttamista ja peruuttamista koskevien päätösten tekemistä, ei näin ollen ole noudatettu. Soveltamisasetuksen 906 artiklan toista kohtaa on siis rikottu.

43 Tätä perustelua ei kumoa soveltamisasetuksen 906 artiklan toisen kohdan uusi sanamuoto (ks. edellä 10 kohta), jossa ilmaisu "komitea" on korvattu ilmaisulla

"907 artiklassa tarkoitettu asiantuntijaryhmä", koska kyseinen muutos on tapahtunut nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevan "komitean" kokouksen jälkeen.

44 Kantaja huomauttaa lopuksi, että se, että komissio on omasta aloitteestaan laskenut äänet komitean 12.11.2002 pidetyn äänestyksen jälkeen EY 205 artiklassa määrätyn painotuksen mukaisesti, osoittaa, että kyseinen "komitea" on todellakin komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea. Vastauksena komissiolle, joka väittää, että asiantuntijaryhmä on tullikoodeksikomiteasta erillinen siihen "tukeutumisesta" huolimatta, koska se kokoontuu tämän komitean yhteydessä soveltamisasetuksen 907 artiklan nojalla (ks. jäljempänä 49 kohta), kantaja korostaa tämän asiantuntijaryhmän oman talousarviokohdan puuttumista, sen koostumuksen samanlaisuutta tullikoodeksikomitean kanssa ja sitä seikkaa, ettei siihen viitata tullikoodeksikomitean työjärjestyksen määräyksissä, jotka liittyvät komitean esityslistaan.

45 Komissio arvioi, että kantaja luokittelee asiantuntijaryhmän virheellisesti komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitetuksi sääntelykomiteaksi. Se esittää, ettei mainittu asiantuntijaryhmä ole sääntelykomitea eikä sitä paitsi mikään muukaan komitologiapäätöksellä säännelty komitea. Kyseessä on tosiasiassa asiantuntijaryhmä, jonka se on itse koonnut ympärilleen antaessaan soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan, joka on ainoa säännös, jossa säännellään ryhmän oikeudellista luonnetta, toimivaltaa ja toimintaa.

46 Komissio esittää vielä, että tullikoodeksin 239 artiklassa ei aseteta sille velvollisuutta ratkaista yksittäisiä palautus- ja peruutustapauksia tullikoodeksin 247 artiklassa säädetyn komitean avustuksella, vaan se koskee "tilanteita" ja "menettelyä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä". Tullikoodeksin 239 artiklassa annetaan siten komissiolle tehtäväksi päättää "menettelyä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä" tullikoodeksin 247 artiklan mukaista komiteamenettelyä noudattaen.

47 Komissio on nimenomaan määritellyt nämä tilanteet ja menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt soveltamisasetuksen 905 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa tullikoodeksin 247 artiklan mukaista menettelyä noudattaen säätäessään, että se ratkaisee tietyt yksittäiset peruutus- tai palautushakemukset.

48 Näin ollen ei ole tarpeellista eikä loogista, että soveltamisasetuksen 907 artiklassa mainittu asiantuntijaryhmä olisi komitologiapäätöksessä tarkoitettu sääntelykomitea, koska mainittua ryhmää pyydetään antamaan komissiolle lausuntonsa yksittäisiä peruutus- tai palautuspäätöksiä koskevista ehdotuksista, kuten tässä tapauksessa, eikä tullilainsäädännön muutoksesta.

49 Komission mukaan asiantuntijaryhmä kokoontuu soveltamisasetuksen 907 artiklan nojalla sen komitean piirissä, johon se "tukeutuu". Tämä merkitsee tosiasiassa, että asiantuntijaryhmä kokoontuu samassa koostumuksessa kuin tullikoodeksikomitea, mutta niillä on eri tehtävät. Yksittäistä palautus- tai peruutustapausta koskevat asiakirjat lähetetään komitealle, jotta se keskustelisi niistä asiantuntijaryhmänä soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla. Komissio korostaa, että järjestelmä, jossa asiantuntijaryhmät toimivat omilla säännöillään komitologiapäätöksessä tarkoitettujen komiteoiden sisällä, on — vaikka se on käymässä läpi tarpeellista rationalisointia — kuitenkin toiminut kymmeniä vuosia useilla yhteisön toiminnan aloilla. Se väittää, että kantajan esiintuomat epäjohdonmukaisuudet (ks. edellä 44 kohta) eivät ole sellaisia, että ne kyseenalaistaisivat asiantuntijaryhmän roolin ja luonteen.

50 Näin ollen komissio arvioi, ettei sääntelymenettelyyn soveltuvia EY 205 artiklan ääntenlaskentasääntöjä ole sovellettava tässä tapauksessa. Tältä osin sen, että se painottaa asiantuntijaryhmän äänet, ei pidä johtaa harhaan eikä erehtymään siltä osin kuin on kysymys mainitun asiantuntijaryhmän oikeudellisesta luonteesta ja asemasta komitean piirissä. Komissio muistuttaa, että enemmistö jäsenvaltioiden edustajista asiantuntijaryhmässä on kannattanut sen ehdotusta ja että näin ollen mainittu ryhmä on antanut lausuntonsa. Se lisää, että tämä lausunto on joka tapauksessa pelkästään neuvoa antava eikä se sido komissiota.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

51 Kantajan esittämän lainvastaisuusväitteen osalta on ensinnäkin todettava, että siihen on vedottu vasta vastauskirjelmässä. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin todennut, että oikeusriidan rajat määritellään kannekirjelmässä ja että vastauskirjelmässä esitettyä lainvastaisuusväitettä ei voida ottaa tutkittavaksi (yhdistetyt asiat 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 ja 10/84, Salerno ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1985, Kok. 1985, s. 2523, 36 ja 37). Lainvastaisuusväite ei myöskään perustu mihinkään tosiseikkaan tai oikeudelliseen seikkaan, joka olisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla tullut esille asian käsittelyn aikana.

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi omasta aloitteestaan tutkia kysymystä soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan mahdollisesta lainvastaisuudesta. Tällainen lainvastaisuus ei nimittäin ole viran puolesta huomioon otettava seikka (ks. vastaavasti asia 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson v. korkea viranomainen, tuomio 17.12.1959, Kok. 1959, s. 445, 474). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tosin otettava omasta aloitteestaan huomioon riidanalaisen toimen tekijän toimivallan puuttuminen, kuten kantaja huomauttaa vastauskirjelmässään. Tässä tapauksessa ei kuitenkaan ole epäilystä siitä, että komissio on toiminut toimivaltansa rajoissa tehdessään riidanalaiset päätökset. Nämä päätökset on nimittäin tehty soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja tämä asetus on puolestaan annettu tullikoodeksikomitean lausunnon mukaisesti mainitun koodeksin 239, 247 ja 247 a artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Lisäksi oikeuskäytännöstä ei seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi viran puolesta tutkittava, ettei komissio ole ylittänyt toimivaltaansa, kun se on päättänyt soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan — joka on riidanalaisten päätösten oikeudellinen perusta — sisällöstä. Tältä osin edellä 41 kohdassa mainitussa asiassa Laboratoires Servier vastaan komissio annetusta tuomiosta, johon kantaja on vedonnut, ei voi olla kantajalle minkäänlaista apua, koska se koskee riidanalaisen toimen tehneen toimielimen toimivallan puuttumista eikä toimivallan puuttumista toimielimeltä, joka on tehnyt toimen, jonka perusteella riidanalainen toimi on tehty.

53 Edellä esitetyn perusteella kantajan esittämä lainvastaisuusväite on jätettävä tutkimatta.

54 Seuraavaksi on tutkittava, onko asiantuntijaryhmä, joka soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla kokoontuu "[tullikoodeksi]komiteassa", komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea vai ei.

55 Tältä osin on muistettava, että komitologiapäätöksen johdanto-osan seitsemännestä perustelukappaleesta ja 5 artiklasta käy ilmi, että sääntelymenettelyä käytetään, "kun on kyse laajakantoisista toimenpiteistä, joilla sovelletaan perussäädösten keskeisiä säännöksiä".

56 On kuitenkin selvää, että riidanalaiset päätökset ovat yksittäistapausta koskevia päätöksiä eivätkä ne näin ollen ole yleisesti sovellettavia.

57 Se, että kantajan tavoin katsottaisiin, että komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea on toimivaltainen antamaan lausunnon tullien palauttamista tai peruuttamista yksittäistapauksessa koskevasta päätösehdotuksesta, merkitsisi päätöksen ja yleisesti sovellettavan toimen käsitteiden, jotka kuitenkin ovat EY 249 artiklan ja oikeuskäytännön mukaan perustavanlaatuisella tavalla erillisiä, selkeää rinnastamista (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. v. neuvosto, tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 901, Kok. Ep. I, s. 145) ja näin ollen kyseisen artiklan samoin kuin EY 7 artiklan ja komitologiapäätöksen rikkomista.

58 Pelkästään tämä peruste riittää sen toteamiseen, ettei soveltamisasetuksen 907 artiklassa tarkoitettu asiantuntijaryhmä ole komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea.

59 Tätä johtopäätöstä tukee soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan sanamuoto. Ilmaisu "komiteassa" kuvastaa sitä, että 907 artiklassa tarkoitettu asiantuntijaryhmä on toiminnallisesti tullikoodeksikomiteasta selvästi erillinen elin. Mikäli lainsäätäjä, tässä tapauksessa komissio, olisi halunnut, että tullikoodeksikomiteaa kuullaan yksittäisten peruutus- tai palautusmenettelyjen yhteydessä, se olisi epäilyksettä käyttänyt ilmaisua "komiteaa kuultuaan".

60 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 906 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista

— Asianosaisten lausumat

61 Kantaja väittää, että komissio on rikkonut olennaisesti soveltamisasetuksen 906 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädettyjä menettelysääntöjä, kun se ei ole lähettänyt jäsenvaltioille jäljennöstä Ranskan tulliviranomaisten toimittamista asiakirjoista 15 päivän kuluessa päivästä, jona sen yksiköt ovat vastaanottaneet ne. Kantaja väittää, että kyseessä olevat asiakirjat on lähetetty jäsenvaltioille ainoastaan joitakin päiviä ennen edellä 27 kohdassa mainittua asiantuntijaryhmän kokousta eli useampi kuukausi soveltamisasetuksen 906 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetyn määräajan päättymisen jälkeen.

62 Komissio väittää pääasiallisesti, että kantaja rinnastaa soveltamisasetuksen 906 artiklan ensimmäisen kohdan soveltamista varten virheellisesti Ranskan tulliviran-

omaisten komissiolle toimittaman peruutushakemuksen ja komission kielteisen päätösehdotuksen. Komissio väittää tukeutumalla asiakirjoihin, että se on toimittanut 28.2.2002 jäsenvaltioille mainitun hakemuksen, jonka se oli vastaanottanut 14.2.2002. Näin ollen kantajan väittämää menettelyvirhettä ei ole näytetty toteen.

63 Komissio lisää, että vaikka katsottaisiin mainittu menettelyvirhe toteen näytetyksi, sitä ei voitaisi missään tapauksessa pitää "olennaisena" eli sellaisena virheenä, joka olisi vaikuttanut riidanalaisiin päätöksiin ja jonka johdosta ne olisi välttämättä kumottava.

64 Lisäksi komissio esittää vahvan epäilyksen, joka koskee toimijan mahdollisuutta vedota tehokkaasti soveltamisasetuksen 906 artiklaan riidanalaisten päätösten kumoamiseksi. Se toteaa, että kyseisellä artiklalla on tarkoitus taata nopea tiedottaminen jäsenvaltioille, jotta ne voisivat valmistautua myötävaikuttamaan päätöksentekomenettelyyn. Vaikka 906 artiklassa luodaan positiivinen oikeus jäsenvaltioille, siinä ei siis lainkaan anneta tällaista oikeutta yksityishenkilöille.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

65 On todettava, että kantaja, joka ei ole vastauskirjelmässään vastannut komission vastineessaan esittämiin väitteisiin, ei ole näyttänyt toteen, ettei komissio ole jäsenvaltioille osoitetulla 28.2.2002 päivätyllä kirjeellään lähettänyt soveltamisasetuksen 906 artiklan ensimmäisessä kohdassa mainittuja asiakirjoja kokonaisuudessaan ja ettei jäsenvaltioille näin ollen ole annettu asianmukaisesti tietoja. Tältä osin edellä 27 kohdassa mainitusta asiantuntijaryhmän kokouksen pöytäkirjasta käy ilmi, että kuuleminen oli tapahtunut palautushakemuksen olennaisten kohtien osalta. Mainitusta pöytäkirjasta käy lisäksi ilmi, että kantajan asianajajat ovat toimittaneet

asiakirjat suoraan kaikkien jäsenvaltioiden edustajille, jotka istuvat asiantuntijaryhmässä. Näin ollen kantaja ei ole näyttänyt soveltamisasetuksen 906 artiklan rikkomista toteen. Se ei missään tapauksessa osoita, että väitetyllä laiminlyönnillä olisi ollut vaikutusta riidanalaisiin päätöksiin.

66 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdan rikkomista

— Asianosaisten lausumat

67 Kantaja väittää, että riidanalaisissa päätöksissä on olennainen muotovirhe, koska ne on tehty vastoin tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohtaa, jossa säädetään, että "kaikki muut valmisteluasiakirjat" on yleensä toimitettava viimeistään 14 vuorokautta ennen komitean kokouspäivää.

68 Kantajan asianajajien suoraan asiantuntijaryhmässä istuviin jäsenvaltioiden edustajiin suorittamista yhteydenotoista käy kuitenkin kantajan mukaan ilmi, että nämä edustajat ovat vastaanottaneet kantajan 11.10.2002 päivätyn vastauksen edellä 26 kohdassa tarkoitettuihin komission 9. ja 10.9.2002 päivättyihin kirjeisiin ainoastaan seitsemän kalenteripäivää ennen kokousta. Asiantuntijaryhmän jäsenille ennen äänestystä annettu lisäaika on pidentänyt tämän ajan 11 päivään eli aikaan, joka on lyhyempi kuin tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdassa

määrätty 14 päivän määräaika. Kantaja korostaa, että viiveellä, jolla komissio on toimittanut sen vastauksena 9. ja 10.9.2002 päivättyihin kirjeisiin esittämät perustelut, loukataan sen puolustautumisoikeuksia, mikä oikeuttaa sen vetoamaan tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdan rikkomiseen.

69 Perustelujensa tueksi kantaja vetoaa asiassa C-263/95, Saksa vastaan komissio, 10.2.1998 annettuun tuomioon (Kok. 1998, s. I-441, 31 ja 32 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että asiakirjojen lähettämisen määräaikaa ei voida sääntelykomiteamenettelyn yhteydessä lyhentää ja että kyseisen määräajan noudattamatta jättämisellä rikotaan olennaisia menettelymääräyksiä, minkä vuoksi komission tekemä päätös on kumottava. Kantaja vastaa komissiolle, jonka mukaan (ks. jäljempänä 72 kohta) edellä mainittu tuomio ei ole merkityksellinen nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta, koska se on annettu sellaisen jäsenvaltion kannekirjelmän johdosta, jonka oikeuksia ei ollut kunnioitettu, ettei mainitussa tuomiossa erityisesti suljeta pois oikeushenkilöiden mahdollisuutta tuoda esiin asianomaisen komitean kuulemisen yhteydessä tehtyjä rikkomisia.

70 Kantaja vastaa komission väitteeseen, jonka mukaan toimija ei voi tehokkaasti vedota tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan rikkomiseen (ks. jäljempänä 73 kohta), viittaamalla asiassa C-137/92 P, komissio vastaan BASF ym., 15.6.1994 annettuun tuomioon (Kok. 1994, s. I-2555, Kok. Ep. XV, s. I-239).

71 Komissiolle, joka väittää, että tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisia määräaikoja on joka tapauksessa noudatettu, kun otetaan huomioon nyt käsiteltävänä oleville asioille tyypillinen kiireellisyys (jäljempänä 75 kohta), kantaja vastaa, ettei kyseessä ollut kiireellinen tilanne. Se korostaa, että kyseinen komission väite on ristiriidassa sen seikan kanssa, että komissio on väitetystä kiireellisyydestä huolimatta antanut asiantuntijaryhmän jäsenille lisäajan lausunnon antamiseen kielteisestä päätösehdotuksesta, joka on kuitenkin toimitettu laillisessa määräajassa.

72 Komissio väittää, että kantajan viittaus edellä 69 kohdassa mainittuun asiaan Saksa vastaan komissio annettuun tuomioon on vailla merkitystä nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta. Se toteaa, että kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa kantaja oli jäsenvaltio, joka ei ollut voinut käyttää toimivaltaansa komiteassa asiakirjojen lähettämisessä tapahtuneen viiveen johdosta. Sitä vastoin nyt käsiteltävinä olevissa asioissa viive — mikäli se olisi näytetty toteen — asiakirjojen lähettämisessä asiantuntijaryhmälle ei ole vaikuttanut kantajan oikeuksiin.

73 Komissio esittää lisäksi epäilyksiä toimijan mahdollisuudesta vedota tehokkaasti sisäisen säännön (sellaisen kuin se, josta on määrätty tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdassa) rikkomiseen tukeakseen vaatimusta, joka koskee riidanalaisten päätösten kaltaisten päätösten kumoamista. Se vetoaa tältä osin asiassa C-69/89, Nakajima vastaan neuvosto, 7.5.1991 annettuun tuomioon (Kok. 1991, s. I-2069, Kok. Ep. XI, s. I-161, 49–51 kohta). Komissio lisää vastauskirjelmässään, ettei kantaja voi tehokkaasti vedota edellä 70 kohdassa mainitussa asiassa komissio vastaan BASF ym. annettuun tuomioon, koska tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdalla — päinvastoin kuin kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa rikotuksi väitetyllä säännöksellä — ei ole tarkoitus suojata yritysten oikeuksia.

74 Komissio korostaa vielä, että tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan soveltamisen kannalta keskeinen asiakirja eli komission kielteinen päätösehdotus on toimitettu määräajassa asiantuntijaryhmän jäsenille. Ne ovat myös 23.9.2002 lähtien vastaanottaneet puolustautumisoikeuksien toteuttamiseksi lähetetyt kirjeet, jotka on lähetetty kantajalle 9. ja 10.9.2002.

75 On lisäksi todettava, että — vaikka katsottaisiin, että tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdassa määrättyä 14 kalenteripäivän määräaikaa ei ole noudatettu — kyseistä määräaikaa sovelletaan yleensä, mutta sitä voidaan lyhentää kiireellisessä tapauksessa saman työjärjestyksen 4 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa oli kuitenkin kyse kiireellisyydestä sen johdosta, että komission oli välttämätöntä tehdä riidanalaiset päätökset soveltamisasetuksen 907 artiklan toisen kohdassa asetetussa määräajassa, koska mainitussa

määräajassa vastaamatta jättäminen olisi vastannut kantajan hakemuksen hyväksymistä.

76 Lisäksi kantaja ei osoita, millä tavoin sen 11.10.2002 päivätyn kirjeen toimittaminen myöhässä olisi vaikuttanut sen oikeuksiin. Näin ollen tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohtaa ei ole rikottu.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Ilman, että olisi tarpeen ratkaista, onko kantajan 11.10.2002 päivätty vastaus komission 9. ja 10.9.2002 päivättyihin kirjeisiin tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valmisteluasiakirja tai oliko kyseessä mainitun artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettu kiireellisyys, on huomattava, että asiakirja-aineistosta käy ilmi, että asiantuntijaryhmän jäsenillä on ollut 13 kalenteripäivää aikaa perehtyä (6.–18.11.2002) kantajan vastaukseen.

78 Sen edellä 69 kohdassa mainitun asiassa Saksa vastaan komissio annetun tuomion osalta, johon kantaja on vedonnut, on riittävää todeta, että koska asiantuntijaryhmä ei ole sääntelykomitea, kyseisessä tuomiossa annettua ratkaisua ei voida soveltaa nyt käsiteltävinä olevissa asioissa.

79 On sitä paitsi todettava, että tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdan tarkoituksena on huolehtia mainitun komitean sisäisestä toiminnasta sen jäsenten oikeuksia kunnioittaen. Tästä seuraa, etteivät luonnolliset henkilöt tai

oikeushenkilöt voi vedota tämän säännön väitettyyn rikkomiseen, koska sitä ei ole tarkoitettu yksityisten oikeussubjektien suojelemiseen (ks. vastaavasti edellä 73 kohdassa mainittu asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 49–51 kohta). Koska kantaja on — päinvastoin kuin Saksa edellä 69 kohdassa mainitussa tuomiossa Saksa vastaan komissio — kolmas osapuoli, mainitussa tuomiossa annettua ratkaisua ei voida myöskään tästä syystä soveltaa nyt käsiteltävinä olevissa asioissa.

80 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa on myös hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen neljäs osa, joka koskee asetuksen N:o 1 3 artiklan rikkomista

— Asianosaisten lausumat

81 Kantaja korostaa, että tiettyjen jäsenvaltioiden asiantuntijaryhmässä istuvat edustajat eivät olleet saaneet omalla kielellään jäljennöstä tietyistä komission asiakirja-aineiston asiakirjoista. Tämä on erityisen valitettavaa nyt käsiteltävänä olevan asian asiakirjojen monimutkaisuuden ja teknisyyden sekä sen määräajan lyhyyden kannalta, joka jäsenvaltioiden edustajille annettiin niiden tutkimiseen. Kantaja huomauttaa tältä osin, että tietyt jäsenvaltioiden edustajat ovat valittaneet siitä, etteivät ne ole saaneet kyseessä olevia asiakirjoja omalla kielellään. Näin ollen riidanalaiset päätökset on tehty asetuksen N:o 1 3 artiklan ja siis olennaisen menettelymääräyksen vastaisesti.

82 Kantaja korostaa vastauskirjelmässään, että komission lähestymistapa, joka selostetaan jäljempänä 85 kohdassa, merkitsee kaiken tuomioistuinvalvonnan poissulkemista siinä tapauksessa, ettei jäsenvaltio vetoa asianomaisen asetuksen rikkomiseen.

83 Komissio toteaa aluksi, että asiantuntijaryhmän (jonka osalta komissio muistuttaa lainsäädännöllisen tehtävän puuttumisesta) hallinnollisen käytännön mukaisesti puolustautumisoikeuksien toteuttamiseksi lähetetty kirje (mainittu edellä 26 kohdassa) lähetetään jäsenvaltioiden edustajille heidän omalla kielellään ja muut asiakirjat ranskan ja englannin kielillä.

84 Komissio korostaa seuraavaksi, ettei kantaja osoita, miten noudatettu käytäntö vaikuttaa sen omaan oikeudelliseen tilanteeseen. Komissio myöntää, että kyseinen käytäntö voi vaikuttaa asianomaiset asiakirjat vastaanottavien jäsenvaltioiden oikeuksiin, mutta se arvioi, että tällaisessa tapauksessa juuri jäsenvaltioiden on vedottava oikeuksiinsa.

85 Näin ollen yksityinen oikeussubjekti ei voi tehokkaasti vedota jäsenvaltion oikeuden loukkaamiseen, kun tämä ei itse valita siitä. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa jäsenvaltioiden edustajat eivät kuitenkaan ole esittäneet mitään vastalauseita tai käännösvaatimuksia.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

86 Asetuksen N:o 1 3 artiklan tarkoituksena on varmistaa, että yhteisön toimielimen jäsenvaltiolle tai jäsenvaltion lainkäyttövaltaan kuuluvalle henkilölle osoittamat asiakirjat laaditaan kyseisen jäsenvaltion kielellä. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komission asiakirja-aineistoon kuuluvia kyseisiä asiakirjoja ei kuitenkaan ollut osoitettu kantajalle, vaan soveltamisasetuksen 907 artiklassa mainitun asiantuntijaryhmän muodostaville jäsenvaltioiden edustajille. Koska mainitulla säännöksellä ei tässä tapauksessa ole siis tarkoitus turvata kantajan oikeuksia tai sen omaa oikeusasemaa tuontitullien peruuttamista koskevassa hallinnollisessa menettelyssä, kantaja ei voi vedota kyseisen säännön väitettyyn rikkomiseen.

87 Lisäksi kantaja ei ole missään tapauksessa esittänyt näyttöä, että kellään asiantuntijaryhmän jäsenistä olisi ollut vaikeuksia myötävaikuttaa tämän ryhmän lausunnon muotoiluun jonkun komission lähettämän asiakirjan erityisen kieliversion puuttumisen takia. Kantajan tästä seikasta esittämä näyttö nimittäin rajoittuu todistukseen, jonka se on itse laatinut ja allekirjoittanut. Tällaisen johtopäätöksen tekeminen ei toisaalta ole mahdollista minkään asiakirja-aineistoon sisältyvän tiedon perusteella.

88 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen neljäs osa on myös hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen viides osa, joka koskee puolustautumisoikeuksien loukkaamista

— Asianosaisten lausumat

89 Kantaja väittää, että komissio ei ole kunnioittanut puolustautumisoikeuksia, koska komissio ei ole antanut sille tilaisuutta tulla kuulluksi eikä helposti toteutettavaa ja mahdollisimman laajaa oikeutta tutustua asiakirjoihin, joita se oli pyytänyt.

90 Ensinnäkin kuulemisen osalta kantaja esittää pyytäneensä 2.10.2002 komissiolta, että se kuulisi kantajaa nyt käsiteltävinä olevien asioiden johdosta. Kyseinen pyyntö hylättiin 8.10.2002 päivätyllä kirjeellä, koska soveltamisasetuksen 906 a artiklassa säädetyn sovellettavan menettelyn mukaan se, jota asia koskee, esittää kantansa kirjallisesti, ja koska komission yksiköt olivat vastaanottaneet kantajan kolme kertaa ennen alkuperäisen peruuttamishakemuksen jättämistä. Lisäksi komissio on riidanalaisissa päätöksissä korostanut, ettei kantaja ollut osoittanut, että sen kanta voitiin esittää ainoastaan suullisesti.

91 Kantaja arvioi, että komission kieltäytyminen loukkaa sen oikeutta tulla kuulluksi ja merkitsee ilmeistä arviointivirhettä.

92 Kantaja huomauttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen missä tahansa menettelyssä, jota käydään tiettyä henkilöä vastaan ja joka voi päättyä tälle vastaiseen päätökseen, on yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jota on noudatettava, vaikka tästä menettelystä ei olisi annettu mitään määräyksiä (yhdistetyt asiat C-48/90 ja C-66/90, Alankomaat ym. v. komissio, tuomio 12.2.1992, Kok. 1992, s. I-565, Kok. Ep. XII, s. I-13, 44 kohta; asia C-135/92, Fiskano v. komissio, tuomio 29.6.1994, Kok. 1994, s. I-2885, 39 kohta; asia C-32/95 P, komissio v. Lisrestal ym., tuomio 24.10.1996, Kok. 1996, s. I-5373, 21 kohta ja yhdistetyt asiat T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97, T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 ja T-147/99, Kaufring ym. v. komissio, tuomio 10.5.2001, Kok. 2001, s. II-1337, 151 kohta). Kantaja jatkaa toteamalla, että yhteisöjen tuomioistuin on vakiintuneesti tunnustanut oikeutta suulliseen menettelyyn (audi alteram partem) koskevan periaatteen olennaiseksi menettelysäännöksi erityisesti hallintomenettelyssä (asia 17/74, Transocean Marine Paint v. komissio, tuomio 23.10.1974, Kok. 1974, s. 1063, Kok. Ep. II, s. 363; asia 85/76, Hoffman-La Roche v. komissio, tuomio 13.2.1979, Kok. 1979, s. 461, Kok. Ep. IV, s. 341 ja asia 136/79, National Panasonic v. komissio, tuomio 26.6.1980, Kok. 1980, s. 2033, Kok. Ep. V, s. 261). Kantaja lisää, että ottaen huomioon se harkintavalta, joka komissiolla on, kun se tekee päätöksen tullikoodeksin 239 artiklassa säädetyn yleisen kohtuullisuuslausekkeen perusteella, kuulluksi tulemista koskevan oikeuden noudattaminen on sitäkin suuremmalla syyllä taattava (asia T-346/94, France-aviation v. komissio, tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. II-2841, 34 kohta; asia T-42/96, Eyckeler & Malt v. komissio, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. II-401, 77 kohta; asia T-50/96, Primex Produkte Import-Export ym. v. komissio, tuomio 17.9.1998, Kok. 1998, s. II-3773, 60 kohta; asia T-290/97, Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomio 18.1.2000, Kok. 2000, s. II-15, 46 kohta ja em. asia Kaufring ym. v. komissio, tuomion 152 kohta).

93 Näin ollen kantaja arvioi pääasiallisesti, että oikeutta tulla kuulluksi on tulkittava laajentavasti, toisin sanoen niin, että sillä on oikeus tulla kuulluksi sekä kirjelmiensä kautta että suullisesti. Tässä suhteessa se seikka, että soveltamisasetuksen 906 a artiklassa säädetään ainoastaan kirjallisesta menettelystä ei merkitse sitä, että suullinen menettely olisi nimenomaisesti poissuljettu. Kantaja vetoaa tältä osin

kilpailua ja polkumyyntitulleja koskeviin oikeudenaloihin, joilla on säädetty kirjallisista ja suullisista menettelyistä. Se lisää, että valtiontukien alalla oikeuskäytännössä on hyväksytty suullisen kuulemisen periaate siitä muodollisesti säätävän lainsäädännön puuttuessa.

94 Kantaja väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sillä, jota asia koskee, on oltava mahdollisuus esittää asianmukaisesti näkemyksensä hallinnollisen menettelyn aikana (asia 259/85, Ranska v. komissio, tuomio 11.11.1987, Kok. 1987, s. 4393, 12 kohta). Käytännössä tästä seuraa sille, jota asia koskee, mahdollisuus tulla kuulluksi suullisesti. Samalla tavalla ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6 artiklaa olisi tulkittava laajentavasti, toisin sanoen niin, että siihen sisältyy oikeus tulla kuulluksi kirjallisesti, ja myös suullisesti.

95 Näin ollen kantaja arvioi, että kun komissio hylkäsi sen vaatimuksen tulla kuulluksi suullisesti sillä perusteella, ettei kantaja ollut osoittanut, että sen näkemys olisi ansainnut tulla esitetyksi suullisesti, komissio on ilman mitään perusteita jättänyt noudattamatta edellä mainittua oikeuskäytäntöä. Kantaja väittää vielä, ettei sen tehtävänä ole tällaisen näytön esittäminen.

96 Lopuksi kantaja esittää, että merkitystä on ainoastaan sillä kysymyksellä, että onko sille annettu menettelyn aikana mahdollisuus esittää asianmukaisesti näkemyksensä vastauksena komission väitteisiin. Näin ei kuitenkaan ole tapahtunut. Kantaja nimittäin toteaa, että komission yksiköt ovat tosiasiassa vastaanottaneet sen kolme kertaa, mutta nämä keskustelut tapahtuivat selvästi ennen peruuttamishakemuksen toimittamista komissiolle ja eri keskustelukumppaneiden kanssa. Lisäksi kantaja ei näiden keskusteluiden aikana vielä ollut tietoinen mistään komission esittämistä väitteistä siitä yksinkertaisesta syystä, että menettely itse komissiossa ei ollut vielä alkanut. Kantaja arvioi erityisesti, että pelkkä kirjeenvaihto sen, Ranskan viranomaisten ja komission välillä ei ole mahdollistanut tiettyjen olennaisten seikkojen selvittämistä. Näitä seikkoja olisi voitu tarkastella suoremman ja dynaamisemman menettelyn yhteydessä, kuten komission yksiköiden järjestämässä kuulemisessa,

jonka ansiosta puolustautumisoikeuksia olisi noudatettu. Esimerkkinä kantaja toteaa, että asiassa T-134/03 sillä ei ole ollut mahdollisuutta pelkästään kirjelmillä poistaa Ranskan tulliviranomaisilla ollutta epäilystä Cogeman tekemän teknisen virheen todellisuudesta, ja nämä viranomaiset olivat tämän epäilyksen perusteella päätelleet, ettei kyseessä ollut erityistilanne. Asiassa T-135/03 komissio ei pääasiallisesti tarkastele kysymystä, onko kantaja kiertänyt polkumyyntilainsäädäntöä vai ei, vaikka tämä seikka olisi keskeinen tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetun erityistilanteen mahdollisen olemassaolon osoittamisen kannalta.

97 Toiseksi kantaja viittaa asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden osalta Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30 päivänä toukokuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) 1 artiklaan ja väittää, että komissiolla oli vaikeuksia hyväksyä sen perusteltua pyyntöä tutustua tiettyihin asiakirjoihin ja että se hyväksyi pyynnön ainoastaan osittain kannekirjelmien jättämispäivänä.

98 Kantaja toteaa erityisesti, että se pyysi komissiolta 23.1.2003 oikeutta tutustua 12.11.2002 pidetyn asiantuntijaryhmän kokouksen pöytäkirjaan ja että se joutui sittemmin uudistamaan pyyntönsä 24.2. ja 20.3.2003, koska komission 3.2.2003 päivätyllä kirjeellä toimittamat tiedot olivat erittäin suppeita.

99 Komissio arvioi ensinnäkin kuulemisen osalta, että kantajalla on ollut täydet mahdollisuudet näkemyksensä esittämiseen, kuten sen 11.10.2002 päivätyt laajat ja yksityiskohtaiset vastaukset asiassa REM 02/02 osoittavat. Komissio huomauttaa lisäksi osoittaneensa suurta avoimuutta ottamalla kantajan vastaan kolme kertaa. Komissio väittää vielä, että kantajan perusteluilla voisi olla tiettyä merkitystä, mikäli

se osoittaisi, ettei se voinut esittää asianmukaisesti näkemystään. Kantaja ei ole kuitenkaan lainkaan osoittanut, että kirjelmien yksinomainen käyttö olisi vähentänyt sen puolustuksen tehokkuutta.

100 Komissio väittää seuraavaksi, että kantajan mainitsema oikeuskäytäntö koskee asetuksen N:o 1677/98 voimaantuloa edeltänyttä tilannetta. Kyseisellä asetuksella soveltamisasetukseen lisättiin muun muassa uusi 906 a artikla, jossa säädetään, että palautuksen tai peruutuksen hakijan on esitettävä väitteensä kirjallisesti komissiolle, kun tämä aikoo tehdä kielteisen päätöksen.

101 Komissio toteaa, että näitä uusia säännöksiä on sovellettu edellä 92 kohdassa mainitussa asiassa Kaufring ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa. Komissio korostaa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole kumonnut komission päätöstä tässä asiassa kuulematta jättämisen johdosta ja että se on pitänyt riittävänä soveltamisasetuksen 906 a artiklassa tarjottua mahdollisuutta huomautusten esittämiseen kirjallisesti.

102 Toiseksi komissio arvioi asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden osalta, että kantajan perustelut ovat vailla merkitystä. Se toteaa lähettäneensä kantajalle kaikki pyydetyt asiakirjat. Komissio toteaa vielä, että sitä ainoaa asiakirjaa, johon kantaja ei ole saanut välittömästi oikeutta tutustua, eli asiantuntijaryhmän pöytäkirjaa vastaava tutustumispyyntö oli esitetty 23.1.2003, toisin sanoen riidanalaisten päätösten tekopäivän jälkeen. Vaikka asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden myöntämisestä olisi kieltäydytty — mitä ei ole tapahtunut — tämä kieltäytyminen ei näin ollen voisi luonteensa vuoksi vaikuttaa riidanalaisten päätösten pätevyyteen.

103 Komissio korostaa lisäksi, että mainitun pöytäkirjan lähettämisessä ollut viive oli perusteltu asetuksen N:o 1049/2001 kannalta. Kyseessä oleva asiakirja nimittäin sisältää kaupallisiin etuihin liittyviä arkaluonteisia tietoja ja kantajan asianajaja ei ollut välittömästi perustellut toimivaltuuksiaan tutustumispyyntöä jättäessään.

104 Lopuksi komissio korostaa, ettei kantaja vetoa soveltamisasetuksen 906 a artiklan rikkomiseen.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

105 On aluksi muistettava, että puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate edellyttää, että henkilö, jolle vastainen päätös saatetaan tehdä, voi tehokkaasti ilmaista kantansa ainakin niistä seikoista, joista komissio päätöstä tehdessään katsoo asianomaisen olevan vastuussa (ks. vastaavasti edellä 92 kohdassa mainittu asia Fiskano v. komissio, tuomion 40 kohta; edellä 92 kohdassa mainittu asia komissio v. Lisrestal ym., tuomion 21 kohta ja edellä 92 kohdassa mainittu asia Kaufring ym. v. komissio, tuomion 153 kohta).

106 Komission tullikoodeksin 239 artiklan nojalla tekemien päätösten yhteydessä peruutuksen hakijan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen taataan soveltamisasetuksen 906 a artiklassa tarkoitetulla menettelyllä (ks. edellä 11 kohta).

107 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa tämä menettely on saatettu päätökseen siten, että 9.9.2002 päivätyn kirjelmän liitteenä (ks. edellä 26 kohta) toimitettiin 10-sivuinen

muistio, jossa esitettiin tosiseikat ja säännökset, jotka olivat perusteena komission aikomukselle tehdä kielteinen päätös asioissa REM 02/02 ja REM 03/02. Lisäksi kantaja on käyttänyt oikeuttaa ilmaista näkemyksensä komission väitteistä lähettämällä 11.10.2002 päivätyn 24 sivua ja 14 liitettä asiassa REM 02/02 ja 21 sivua ja 10 liitettä asiassa REM 03/02 sisältävän kirjelmän, jossa esitettiin sen kommentit ja perustelut.

108 Ensinnäkin sen kieltäytymisen osalta, joka on esitetty kantajan vaatimukseen tulla kuulluksi kuulemistilaisuudessa, riittää sen toteaminen, että peruutuksen hakijalla ei ole oikeutta tällaiseen kuulemiseen kyseessä olevaan hallinnolliseen menettelyyn liittyvän erityisen säännöksen eli soveltamisasetuksen 906 a artiklan eikä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen yleisen periaatteen nojalla.

109 Lisäksi komission tullikoodeksin 239 artiklan nojalla tekemän päätöksen erityinen luonne ei tee lainkaan välttämättömäksi sitä, että peruutuksen hakijalle annetaan näkemyksensä kirjallisen esittämisen ohella mahdollisuus esittää huomautuksensa suullisesti.

110 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantaja on 11.10.2002 päivätyllä yksityiskohtaisella kirjelmällään täysimääräisesti käyttänyt mahdollisuutta, joka sille oli tarjottu näkemyksensä ilmaisemiseen komissiolle. Esimerkit, jotka kantaja on esittänyt tukeakseen (ks. edellä 96 kohta) päinvastaista kantaa, eivät ole omiaan asettamaan tätä johtopäätöstä kyseenalaiseksi, sillä näistä esimerkeistä ei käy ilmi mitään seikkaa, jota kantaja ei voinut esittää kirjallisesti.

111 Toiseksi asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden osalta on todettava, että kuten komissio on perustellusti huomauttanut, asiakirjoihin tutustumista koskeva pyyntö on esitetty riidanalaisten päätösten tekemisen jälkeen nyt käsiteltävänä olevien kanteiden valmistelun yhteydessä. Kantajan väittämä asetuksen N:o 1049/2001 rikkominen ei siten voi — vaikka se oletettaisiin toteen näytetyksi — vaikuttaa riidanalaisten päätösten pätevyyteen, jota on arvioitava niiden tekopäivän kannalta. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantaja ei ole osoittanut, ettei sillä ole ollut tilaisuutta tutustua pyydettyihin asiakirjoihin. Komissio on nimittäin toimittanut asiantuntijaryhmän kokouksen pöytäkirjan kokonaisuudessaan.

112 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen viidennen osan kummatkin alakohdat on hylättävä.

113 Ensimmäinen kanneperuste on hylättävä, koska mitään sen viidestä osasta ei ole hyväksytty.

*Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisessa*

114 Toinen kanneperuste koskee ilmeistä arviointivirhettä, jonka komissio on kantajan mukaan tehnyt katsoessaan, että tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisedellytykset eivät olleet täyttyneet. Tämä kanneperuste jakaantuu kolmeen osaan. Ensimmäinen osa koskee sitä, että komissio on kieltäytynyt tunnustamasta erityistilanteen olemassaoloa. Toinen osa koskee sitä, ettei kantaja ole syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn. Kolmas osa koskee komission kieltäytymistä kantajan ilmeisen laiminlyönnin puuttumisen toteamisesta.

115 On selvää, ettei kantaja ole syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn, joten toista osaa ei ole tarpeen tutkia. Muutoin on aluksi tutkittava kolmas osa, joka liittyy kantajan tekemän laiminlyönnin väitettyyn puuttumiseen.

Asianosaisten lausumat

116 Kantaja huomauttaa, että yksi kumulatiivisista edellytyksistä tullikoodeksin 239 artiklan soveltamiseksi on toimijan ilmeisen laiminlyönnin puuttuminen. Se lisää, että oikeuskäytännön mukaan (edellä 92 kohdassa mainittu asia Kaufring ym. v. komissio, tuomion 278 kohta) tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu virheen havaittavuus vastaa ilmeistä laiminlyöntiä.

117 Mainitussa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun virheen havaittavuutta arvioitaessa on otettava huomioon erityisesti virheen täsmällinen luonne, toimijan kokemus alalta ja hänen huolellisuutensa (asia C-64/89, Deutsche Fernsprecher, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2535, 24 kohta; asia C-371/90, Beirafrio, tuomio 8.4.1992, Kok. 1992, s. I-2715, 21 kohta; asia C-187/91, Belovo, tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4937, 17 kohta ja asia C-250/91, Hewlett Packard France, tuomio 1.4.1993, Kok. 1993, s. I-1819, 22 kohta). Tässä arvioinnissa on otettava huomioon tapauksen erityiset olosuhteet (yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 101 kohta).

118 Näiden periaatteiden valossa kantaja väittää, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, ettei ilmeisen laiminlyönnin puuttumiseen liittyvä edellytys ollut täyttynyt nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

119 Mitä tulee ensinnäkin virheen täsmälliseen luonteeseen, sitä on oikeuskäytännön mukaan arvioitava ottaen huomioon muun muassa se ajanjakso, jonka aikana toimivaltaiset viranomaiset ovat toimineet virheellisesti.

120 Kantajan mukaan komissio kuitenkin virheellisesti hylkää omasta aloitteestaan ajan kulumista koskevan arviointiperusteen, kun se tarkastelee pelkästään tulliviranomaisten tekemää virhettä ja kieltää sen tapahtumisen. Nyt käsiteltävänä olevissa asioissa olisi pikemminkin tarkasteltava tulliasioitsijoiden tekemiä virheitä eli Cogeman suorittamaa fiktiivistä varastointia asiassa T-134/03 ja asiassa T-135/03 sitä, ettei SCAC ollut noudattanut ohjeita, jotka sille oli annettu yksinkertaistetun tullausmenettelyn valinnalla.

121 Kantaja väittää, että se ei voinut alan kokemuksestaan ja huolellisuudestaan huolimatta ennakoida eikä havaita näitä tulliasioitsijoiden virheitä.

122 Toiseksi taloudellisen toimijan alalta hankkiman kokemuksen osalta kantaja toteaa, että asiassa C-48/98, Söhl & Söhlke, 11.11.1999 annetun tuomion mukaan (Kok. 1999, s. I-7877, 57 kohta) on tutkittava, muodostuuko tämän toimijan toiminta olennaisilta osiltaan tuonti- ja vientitoimista ja onko kyseessä olevalla toimijalla aikaisempaa kokemusta näiden toimien harjoittamisessa.

123 Kantaja korostaa, että se tuo usein asetuksessa N:o 3319/94 tarkoitettuja tuotteita. Tämä ei merkitse, että se olisi erikoistunut näiden tuotteiden tullausmenettelyihin Ranskassa. Se on juuri tästä syystä turvautunut hyväksyttyyn tulliasioitsijaan ja ollut kykenemätön havaitsemaan tämän tekemää virhettä.

124 Kolmanneksi kantaja toteaa huolellisuudestaan, että edellä 122 kohdassa mainitussa asiassa Söhl & Söhlke annetun tuomion 58 kohdan mukaan jokaisen toimijan, joka on epävarma siitä, kuinka sellaisia säännöksiä on tarkkaan ottaen sovellettava, joiden noudattamatta jättäminen voi johtaa tullivelan syntymiseen, on pyydettävä lisätietoja ja hankittava kaikki mahdollinen selvitys, jottei hän riko kyseisiä säännöksiä.

125 Nyt käsiteltävinä olevissa asioissa kantaja on kuitenkin osoittanut tarvittavaa huolellisuutta. Se on aluksi asetuksen antamisen johdosta muuttanut siihen asti noudatettua tullausmenettelyä epäsuoran laskutuksen tilanteen välttämiseksi. Kantaja väittää seuraavaksi, että komission havaitsemat yksittäiset ja vähäiset laskutusvirheet kuuluvat tavallisiin liiketoimintariskeihin ja että sitä ei voida syyttää mistään laiminlyönnistä, koska mainitut virheet on korjattu.

126 Kantaja korostaa vastauskirjelmässään, että yhtäältä sillä, että sen Cogemalle ja SCAC:lle antamia ohjeita ei ollut väitetysti mahdollista toteuttaa, ja toisaalta polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, säädetyn palautusmahdollisuuden käyttämättä jättämisellä ei ole vakiintuneen oikeuskäytännön nojalla mitään yhteyttä huolellisuuden väitetyn puuttumisen osoittamiseen.

127 Kantajan mukaan sitä ei näin ollen voida arvostella minkäänlaisesta huolellisuuden puuttumisesta. Edellä esitetystä seuraa, että sen ei voida osoittaa tehneen mitään ilmeistä laiminlyöntiä.

128 Komissio huomauttaa ensinnäkin virheen täsmällisen luonteen osalta, että kantajan perustelut, joilla pyritään sen oman vastuun vähentämiseen tulliasioitsijan tekemäksi väitetyn virheen johdosta, eivät ole tehokkaita. Peruutusmenettelyn yhteydessä toimija ei nimittäin voi vapautua omasta vastuustaan asioitsijansa virheen johdosta olipa sellaista tosiasiassa tapahtunut tai ei. Asioitsijan mahdollinen sopimukseen perustuva vastuu jää sen menettelyn ulkopuolelle, joka on johtanut riidanalaisen päätöksen tekemiseen.

129 Lisäksi komissio väittää, että kantaja pitää yllä sekaannusta asioitsijan virheen ja tulliviranomaisen virheen välillä, koska ainoastaan tulliviranomaisen virhe voi myötävaikuttaa erityistilanteen syntymiseen.

130 Mitä tulee toiseksi kantajan kokemukseen alalta, komissio korostaa aluksi, että sen kokemusta alalta ei pidä arvioida pelkästään yhden jäsenvaltion yhteydessä. Oikeuskäytännön kannalta on riittävää — jotta kantajan katsottaisiin omaavan vaaditun kokemuksen alalta — että se on suorittanut joitakin samojen kuin nyt kyseessä olevien tavaroiden tuontitoimia Euroopan unioniin ja että se on yleisesti tottunut tuonti- ja vientitoimiin. Näin on asia nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa, varsinkin siitä syystä, että kantaja oli hankkinut Ranskassa itselleen veroedustajansa eli Champagne Fertilisantsin, joten kantajaa oli pidettävä kokeneena taloudellisena toimijana kyseisten tavaroiden ensimmäisestä toimituksesta lähtien.

131 Komissio lisää, että kantaja on osoittanut varomattomuutta antaessaan — väitetystä kokemattomuudestaan huolimatta — täsmällisiä ohjeita tulliasioitsijoilleen sen sijaan, että se olisi pyytänyt niiltä ohjeita, ja näin on etenkin sen takia, että asetus N:o 3319/94 aiheuttaa soveltamisvaikeuksia.

132 Mitä tulee kolmanneksi kantajan huolellisuuteen, komissio — joka myöntää, että virheet ovat mahdollisia laskutuksessa — vastaa, että kantaja on toiminut huolimattomasti myös muilta osin, kuten käy ilmi päätöksen REM 02/02 79–82 kohdasta ja päätöksen REM 03/02 75–79 kohdasta.

133 Kantaja on erityisesti antanut tulliasioitsijoilleen toteuttamiskelvottomia ohjeita eikä ole varmistanut niiden noudattamista.

134 Lisäksi kantaja ei ole yrittänyt käyttää asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdassa säädettyä palautusmahdollisuutta antaessaan vastaavan määräajan kulua umpeen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

135 On aluksi muistettava, että arvioitaessa sitä, onko kyseessä tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettu ilmeinen laiminlyönti, on otettava huomioon erityisesti niiden säännösten monitahoisuus, joiden noudattamatta jättäminen on johtanut tullivelan syntymiseen, sekä taloudellisen toimijan kokemus alalta ja hänen huolellisuutensa (edellä 122 kohdassa mainittu asia Söhl & Söhlke, tuomion 56 kohta ja asia C-156/00, Alankomaat v. komissio, tuomio 13.3.2003, Kok. 2003, s. I-2527, 92 kohta).

136 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komissiolla on harkintavaltaa, kun se tekee päätöksen tullikoodeksin 239 artiklan nojalla (edellä 92 kohdassa mainittu asia

Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomion 46 ja 78 kohta). On myös korostettava, että tuonti- tai vientitullien palauttaminen tai peruuttaminen, johon voidaan ryhtyä vain tiettyjen edellytysten täyttyessä ja nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, muodostaa poikkeuksen tavanomaiseen tuonti- ja vientimenettelyyn, joten säännöksiä, joissa säädetään tällaisesta palauttamisesta tai peruuttamisesta, on tulkittava suppeasti. Koska ilmeisen huolimattomuuden puuttuminen on välttämätön edellytys, jotta tuonti- tai vientitullien palauttamista tai peruuttamista voidaan hakea, tästä seuraa erityisesti, että tätä käsitettä on tulkittava siten, että palauttamis- tai peruuttamistapausten lukumäärä säilyy vähäisenä (edellä 122 kohdassa mainittu asia Söhl & Söhlke, tuomion 52 kohta).

137 Ensinnäkin niiden säännösten monitahoisuuden osalta, joiden noudattamatta jättäminen on johtanut tullivelan syntymiseen, on riittävää tuoda esiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo todennut (asia T-104/02, tuomio 21.9.2004, Gondrand Frères v. komissio, Kok. 2004, s. II-3211, 59–62 ja 66 kohta), ettei asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta aiheudu merkittäviä tulkintavaikeuksia.

138 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi virheen täsmällisen luonteen osalta, että oikeuskäytännöllä, johon kantaja on vedonnut (edellä 117 kohta), ei ole tämän asian kannalta merkitystä, koska nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on kyseessä ainoastaan tulliasioitsijoiden väitetty virhe eikä tulliviranomaisten virhe.

139 On kuitenkin korostettava, että komissio väittää perustellusti, ettei kantaja voi vapautua omasta vastuustaan vetoamalla asioitsijoidensa virheeseen, olipa sellaista tosiasiassa tapahtunut tai ei. Tältä osin on muistettava, että kyseessä olevien tuotteiden tuontijärjestelyn on kehittänyt pelkästään kantaja, joka on lisäksi vapaasti valinnut tulliasioitsijansa, joten tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisen kannalta ei ole merkitystä sillä, onko toimija vai hänen asiamiehensä tehnyt mahdollisen virheen, joka on johtanut tullivelan syntymiseen. Tällaista virhettä ei missään tapauksessa voida asettaa yhteisön talousarvion vastuulle (ks. vastaavasti erityis-

tilanteen olemassaolon osalta edellä 92 kohdassa mainittu asia Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomion 76–78, 82 ja 83 kohta).

140 Taloudellisen toimijan alalta hankkiman kokemuksen osalta on tutkittava, onko kyseessä sellainen taloudellinen toimija, jonka liiketoiminta muodostuu olennaisilta osiltaan tuonti- ja vientitoimista, ja onko hän jo hankkinut jonkin verran kokemusta näissä toimissa (edellä 122 kohdassa mainittu asia Söhl & Söhlke, tuomion 57 kohta).

141 Tältä osin on todettava, että kantaja itse myöntää omaavansa jonkin verran kokemusta asetuksessa N:o 3319/94 tarkoitettujen typpipitoisten tuotteiden tuonti- ja vientitoimista. Lisäksi — kuten komissio on perustellusti korostanut — kantaja oli jo ennen nyt käsiteltävinä olevien asioiden tosiseikkojen tapahtumista tuonut samoja tuotteita. Näin ollen komissio on perustellusti katsonut, että kantajalla oli vaadittu kokemus alalta asiassa REM 02/02 tapahtuneesta ensimmäisestä toimituksesta lähtien.

142 Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa taloudellisen toimijan huolellisuuden osalta, että silloin, kun se on epävarma siitä, kuinka sellaisia säännöksiä on tarkkaan ottaen sovellettava, joiden noudattamatta jättäminen voi johtaa tullivelan syntymiseen, sen on pyydettävä lisätietoja ja hankittava kaikki mahdollinen selvitys, jottei se riko kyseisiä säännöksiä (edellä 122 kohdassa mainittu asia Söhl & Söhlke, tuomion 58 kohta).

143 Kuten komissio on perustellusti korostanut, asiakirja-aineistosta käy kuitenkin ilmi, että kantaja, joka silti vetoaa väitettyyn kokemattomuuteen kyseessä olevien

tuotteiden tulliselvityksissä ja vaikeuksiin asetuksen N:o 3319/94 soveltamisessa, ei ainoastaan ole pyytänyt tulliasioitsijoiltaan lainkaan neuvoja, vaan on myös toimittanut niille hyvin täsmällisiä ohjeita. On korostettava, ettei komissio ole riidanalaisissa päätöksissä jättänyt selittämättä syitä, joiden takia kantajalla olisi pitänyt olla epäilyksiä sellaisten säännösten oikeasta soveltamisesta, joiden noudattamatta jättäminen voi johtaa tullivelan syntymiseen (ks. vastaavasti edellä 92 kohdassa mainittu asia Kaufring ym. v. komissio, tuomion 296 kohta).

144 Lisäksi kantajan laskujensa laatimisessa tekemät virheet puhuvat myös hänen huolimattomuutensa puolesta.

145 Kantajaa ei sitä vastoin voida arvostella asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdassa annetun mahdollisuuden käyttämättä jättämisestä. Tarkastelumenettely tulee nimittäin kyseeseen siinä tapauksessa, että ne tiedot, joiden perusteella polkumyyntitullien käyttöönotosta annetun asetuksen mukaiset arvot on vahvistettu, muuttuvat. Menettelyn tarkoituksena on siten saattaa käyttöön otetut tullit vastaamaan niiden seikkojen muutosta, jotka ovat olleet tullien perustana, ja menettely edellyttää, että näissä seikoissa on tapahtunut muutoksia (asia T-7/99, Medici Grimm v. neuvosto, tuomio 29.6.2000, Kok. 2000, s. II-2671, 82 kohta),

146 Kantajan toimintaa kyseessä olevien toimien aikana ei näin ollen voida pitää kokonaisuudessaan tarkasteltuna riittävän huolellisena.

147 Edellä esitetystä seuraa, ettei komissio ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan riidanalaisissa päätöksissä, ettei kantajan ilmeisen laiminlyönnin

puuttumiseen liittyvä edellytys ollut täyttynyt. Näin ollen toisen kanneperusteen kolmas osa on hylättävä perusteettomana.

148 Soveltamisasetuksen 905 artiklan sanamuodosta käy lisäksi ilmi, että tuontitullien palauttaminen edellyttää kahden ehdon — eli ensinnäkin erityistilanteen olemassaolon ja toiseksi asianosaisen vilpillisen menettelyn ja ilmeisen laiminlyönnin puuttumisen — samanaikaista täyttymistä. Näin ollen tullien palautus on evättävä, jos toinen näistä edellytyksistä jää täyttymättä (edellä 92 kohdassa mainittu asia Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomion 87 kohta; asia T-282/01, Aslantrans v. komissio, tuomio 12.2.2004, Kok. 2004, s. II-693, 53 kohta ja edellä 137 kohdassa mainittu asia Gondrand Frères, tuomion 57 kohta).

149 Koska ilmeisen laiminlyönnin puuttumista koskeva edellytys ei täyty, toisen kanneperusteen ensimmäistä osaa, joka liittyy erityistilanteen olemassaoloon, ei ole tarpeen tutkia.

150 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

*Kolmas kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä*

Asianosaisten lausumat

151 Kantaja väittää, ettei komissio ole noudattanut sille EY 253 artiklan nojalla kuuluvaa perusteluvelvollisuutta.

152 Täsmällisemmin sanottuna kantaja arvostelee komissiota niiden syiden ilmoittamatta jättämisestä, joiden takia se ei ollut riidanalaisissa päätöksissä ottanut huomioon sitä, ettei polkumyyntilainsäädäntöä ole kierretty. Kantaja nimittäin arvioi, että epäsuoran laskutuksen tilanne, jonka tulliasioitsijan virhe on sen mukaan keinotekoisesti synnyttänyt, ei voi yksinään olla perusteena asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn paljoustullin määräämiselle.

153 Kantaja jatkaa toteamalla, että tullikoodeksin 239 artikla on kohtuullisuuslauseke, joka on tarkoitettu sovellettavaksi olosuhteissa, joissa ei olisi kohtuullista antaa tämän toimijan kärsiä paljoustullin määräämisen kaltaista vahinkoa, jota hänelle ei tavanomaisessa tilanteessa olisi aiheutunut. Se lisää, että riidanalaisia päätöksiä ei voida pitää kohtuullisina, koska Cogeman ja SCAC:n tekemien virheiden puuttuessa se ei olisi joutunut maksamaan paljoustullia. Koska komissio ei ole täsmentänyt millä tavoin sen päätökset ovat kohtuulliset, se on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa.

154 Lopuksi kantaja korostaa, että komissio — vaikka se arvioi, että asiaa REM 1/98 ei voi verrata asioihin REM 02/02 ja REM 03/02 — on jättänyt selittämättä syyn, jonka takia se on nyt käsiteltävinä olevissa asioissa omaksumansa kannan vastaisesti ottanut asiassa REM 1/98 huomioon sen seikan, että tuontihinta oli korkeampi kuin asetuksessa N:o 3319/94 vahvistettu vähimmäishinta.

155 Komissio viittaa tältä osin perusteluihin, jotka se on esittänyt toisen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä ja jotka liittyvät yhtäältä tulliasioitsijoiden väitettyyn virheeseen ja toisaalta nyt käsiteltävinä olevien asioiden vertailuun asian REM 1/98 kanssa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

156 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluissa ei kuitenkaan tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia. Tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut nämä vaatimukset, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Tutkittaessa sitä, ovatko päätöksen perustelut näiden edellytysten mukaisia, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. edellä 92 kohdassa mainittu asia Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomion 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

157 Tullikoodeksin 239 artiklaan perustuvien peruutushakemusten hylkäämispäätösten osalta komissiolle kuuluva perusteluvelvollisuus sisältää niiden syiden selittämisen, joiden takia mainitussa säännöksessä säädetyt edellytykset eivät ole täyttyneet.

158 Riidanalaisten päätösten tarkastelusta käy kuitenkin ilmi, että komissio on selkeästi esittänyt syyt, joiden takia se katsoi, että tullikoodeksin 239 artiklassa säädetyt edellytykset eivät olleet täyttyneet. On nimittäin riittävää todeta, että asian T-134/03 osalta komissio on päätöksen REM 02/02 35–68 kohdassa (sivut 10–21) ja 69–86 kohdassa (sivut 21–26) esittänyt, miltä osin erityistilanteeseen ja ilmeisen laiminlyönnin puuttumiseen liittyvät edellytykset eivät olleet täyttyneet. Se on tehnyt

samoin asian T-135/03 perustana olevan päätöksen REM 03/02 34–65 kohdassa (sivut 10–21) ja 66–80 kohdassa (sivut 21–25).

159 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että se on voinut tutkia riidanalaisten päätösten lainmukaisuuden. Se toteaa myös, että hallinnollisen menettelyn asiakirjavihkosta, kannekirjelmästä ja vastauskirjelmästä sekä istunnossa esitetystä käy ilmi, että kantaja on ymmärtänyt täydellisesti sekä kielteiset päätösehdotukset että riidanalaiset päätökset ja että sillä on ollut mahdollisuus esittää aineellisen kysymyksen osalta pätevät ja yksityiskohtaiset perustelut peruuttamisvaatimustensa ja sittemmin riidanalaisia päätöksiä vastaan nostettujen kumoamiskanteiden tueksi.

160 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

161 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanteet on hylättävä.

**Oikeudenkäyntikulut**

162 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

**1) Kanteet hylätään.**

**2) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka Trstenjak

Julistettiin Luxemburgissa 27 päivänä syyskuuta 2005.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti